

Сёння сваю гісторыю распавядае сястра Зоя з Шанштацкага Інстытута Сясцёр Марыі. У касцёл прывёў тата

Нарадзілася сястра Зоя ў Санкт-Пецярбургу ў сям'і ўрачоў. Была чацвёртай з 15 дзяцей.

“Мая мама вырасла ў сям'і, дзе не было веры, таму яна не магла мне яе перадаць. А тата католік. Менавіта ён прывёў усіх нас у касцёл”.

Усіх дзяцей хрысцілі ў праваслаўнай царкве, таму што тады нідзе паблізу не было касцёла, куды можна было б бяспечна хадзіць: вера праследавалася. У 1990-х гадах ганенні спыніліся. І калі прыйшоў час рыхтавацца да Першай св. Камуніі, бацька прывёў дзяцей у каталіцкі касцёл.

“Мушу прызнацца, што сустрэчу з Хрыстом падчас сваёй Першай св. Камуніі я не перажыла так глыбока, як пра гэта часта распавядаюць. Хадзіла ў касцёл, бо бацькі казалі, што так трэба. Бог быў мне абяякавы”. † Марыла іграць у аркестры і гадаваць дзяцей

“Ва ўзросце 14-15 гадоў я ўжо мела план на сваё жыццё. Я вучылася іграць на скрыпцы і марыла выступаць у міжнародным аркестры. Хацела мець прыгожага мужа і па меншай меры пяцёра дзяцей”.

У 1999 годзе дзяўчына паступіла ў музычнае вучылішча на спецыяльнасць “скрыпка”.

□ *“Мы з бацькамі пераехалі з Украіны горада бліжэй да цэнтра і пачалі наведваць іншы касцёл. Там я пазнаёмілася з шанштацкімі сёстрамі. Яны жылі насупраць майго музычнага вучылішча, таму я часта заходзіла да іх на перапынку. Сёстры сардэчна мяне прымалі, ім нават не перашкаджалі мае практыкаванні на скрыпцы ў іх кватэры”.*

Новае жыццё

Ва ўзросце 15 гадоў Зоя мела вельмі небяспечную аперацыю, якую яна магла не перажыць.

□ *“Часта бывае так, што перад абліччам смерці кагосьці блізкага нават няверуючы пачынае маліцца. Мама падчас маёй аперацыі горача прасіла ў Бога: «Няхай будзе ўсё, што хочаш, толькі каб мая дачка не памерла». І стала...”*

Аперацыя прайшла паспяхова. Пасля таго, як Зоя ўявіла сабе, што зараз памрэ і стане перад абліччам Бога, з якім нават не знаёма, яна вырашыла ўсё змяніць: пачала больш маліцца і шукаць Бога ў сваім жыцці. Тады ёй вельмі дапамагалі сёстры, якія запрашалі яе на катэхезу для моладзі, фармацыйная сустрэчы, рэкалекцыі і супольную малітву.

“Аднойчы я з сёстрамі і групай дзяўчат паехала ў Польшчу. Я была шакавана тым, што ля дарог узвышаюцца крыжы, што крыж вісіць на сцяне ў школе, на пошце, ва ўстановах. Нават у звычайны дзень у касцёле я бачыла столькі лю-дзеяў, колькі ў нас не бывае на Святы. У Расіі не гавораць пра веру ў публічнай прасторы: у маёй краіне гэта не прынята. У Расіі католікаў каля аднаго працэнта. У Піцеры мы ведаем адзін аднаго ў твар. У вучылішчы, наколькі мне вядома, каталічкай была адна я. Гэта быў важны для мяне досвед, што католікаў у свеце шмат!”

Потым былі “Канікулы з Богам” у Пскове, новыя знаёмствы і ўсё глыбейшыя адносіны з Богам. Затым – шматлікія сустрэчы, рэкалекцыі. Раптам у дзяўчыны з’явілася дзіўнае жаданне – стаць сястрой.

Барацьба з Божым планам

□ *“Але я не планавала быць сястрой. Ніколі пра гэта не думала. Па-першае, жыццё ў мяне было ўжо распланавана. Па-другое, я не ведала ні адной духоўнай асобы з Расіі. І калі ў маёй галаве ўзнікла такая шалёная ідэя, я пачала з ёю змагацца. Радзей наведвала касцёл, «змяніла» сяброў, пачала слухаць “цяжкую” музыку. Я ўвайшла ў абсалютна няверуючую і не надта добрую кампанію”*

Цэлы год дзяўчына вяла барацьбу з Богам, а пасля паддалася голасу, які быў ціхім і лагодным, але не даваў сябе заглушыць. Вырашыла пайсці шляхам свайго паклікання. Ва ўзросце 19 гадоў скончыла вучылішча і хацела паступіць да шанштацкіх сясцёр. Аб сваім рашэнні трэба было паведаміць бацькам.

□ *“Тата даўно заўважыў, чаго я прагну. Але маме было цяжка зразумець маё рашэнне. Яна была ўпэўнена, што я буду паступаць у кансерваторыю, і слёзна прасіла мяне яшчэ трошкі пачакаць”*

Тады дзяўчына пачала жыць асобна ад бацькоў, уладкавалася на працу ў музычную школу. У гэты ж час маці арганізвала для дачкі паездку ў Парыж. І нават усё падрыхтавала, калі б дзяўчына захацела там застацца.

Абранніца Хрыста

Але яна вярнулася і ва ўзросце 21 год паехала ў Правінцыяльны дом шанштацкіх сясцёр у Свідэр каля Варшавы. Пастулят, навіцыят, у 2008 годзе сястра складае першыя манаскія абяцанні на год. Потым на два гады, на тры. У гэты час сястра працуе ў Правінцыяльным доме пад Варшавай, затым – у курыі ў Маскве. У 2011 годзе на некаторы час вяртаецца ў Польшчу, і вось ужо чацвёрты год служыць ў Беларусі.

Вечныя шлюбы сястра склала ў мінулым годзе 5 чэрвеня.

□ *“Людзям часта цяжка зразумець, што я абранніца Езуса, што Ён галоўны ў маім жыцці. Я хачу належаць Яму поўнасьцю і заўсёды, нягледзячы на цяжкасці і маю слабасць”*

І хоць сястра Зоя не стала скрыпачкай і не выступае ў міжнародным аркестры, яна часта іграе на скрыпцы, і здараецца, што нават з цудоўнымі музыкантамі з розных краін.

У сто разоў больш атрымаеш ад Бога

Аўтар: Ангеліна Пакачайла
04.10.2015 01:00

“І кожны, хто пакінуў дом, ці братаў, ці сяцёр, ці айцоў, ці маці, ці дзяцей, ці землі дзеля Майго імя, здабудзе ў сто разоў больш і атрымае ў спадчыну жыццё вечнае” (Мц 19, 29).